

Sygn. akt IV KZ 13/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. C. (C.)**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 kwietnia 2020 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego
z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt IV KO 132/19,
odmawiającego przyjęcia wniosku K. C.
o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt IV KO 132/19, odmówił przyjęcia wniosku skazanego K. C. o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt II AKa (...), wobec nieuzupełnienia braku formalnego wniosku przez sporządzenie i podpisanie pisma przez adwokata lub radcę prawnego w określonym terminie.

Pismem z dnia 10 marca 2020 r. zatytułowanym: „zażalenie” K. C. , nie podnosząc pod adresem ww. zarządzenia żadnych zarzutów, akcentując jedynie swoją postawę w toku postępowania, wniósł o wyznaczenie nowego terminu na

sporządzenie wniosku o wznowienie i podpisanie go przez pełnomocnika profesjonalnego, wyznaczonego przez Sąd Najwyższy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak już zaznaczono, jego autor nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby podlegać rozpoznaniu w ramach kontroli prawidłowości wydania zarządzenia sędziego Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt IV KO 132/19, co z oczywistych względów, wobec niestwierdzeniu okoliczności, które należałoby wziąć pod uwagę z urzędu, skutkować musi nieuwzględnieniem takiego zażalenia.

W kontekście samego wniosku skazanego wolno zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania karnego na korzyść skazanego może być złożony w każdym czasie. Jak wskazuje się w orzecznictwie, skazany ma prawo ponawiać wnioski o wznowienie postępowania wówczas, gdy nie doszło do merytorycznego ich rozpoznania na skutek odmowy ich przyjęcia, z powodu nieuzupełnienia braku formalnego wniosku, o którym mowa w art. 545 § 2 k.p.k. Jednak w sytuacji, gdy co do istnienia podstaw do wznowienia postępowania, w aspekcie treści zawartych we własnoręcznym wniosku skazanego, swą negatywną opinię wyraził ustanowiony w tym celu obrońca z urzędu, to powtórzenie przez skazanego tożsamego wniosku, nawet po upływie kilku miesięcy, czy też lat, nie obliuguje prezesa sądu do wyznaczenia skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu, o ile stwierdzi, analizując te wnioski, iż rzeczywiście są one tożsame (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., II KZ 23/09, LEX nr 507954*). Takie stanowisko koresponduje z unormowaniem zawartym w art. 81 § 1b k.p.k., zgodnie z którym ponowny wniosek o wyznaczenie obrońcy, oparty na tych samych okolicznościach, pozostawia się bez rozpoznania.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.